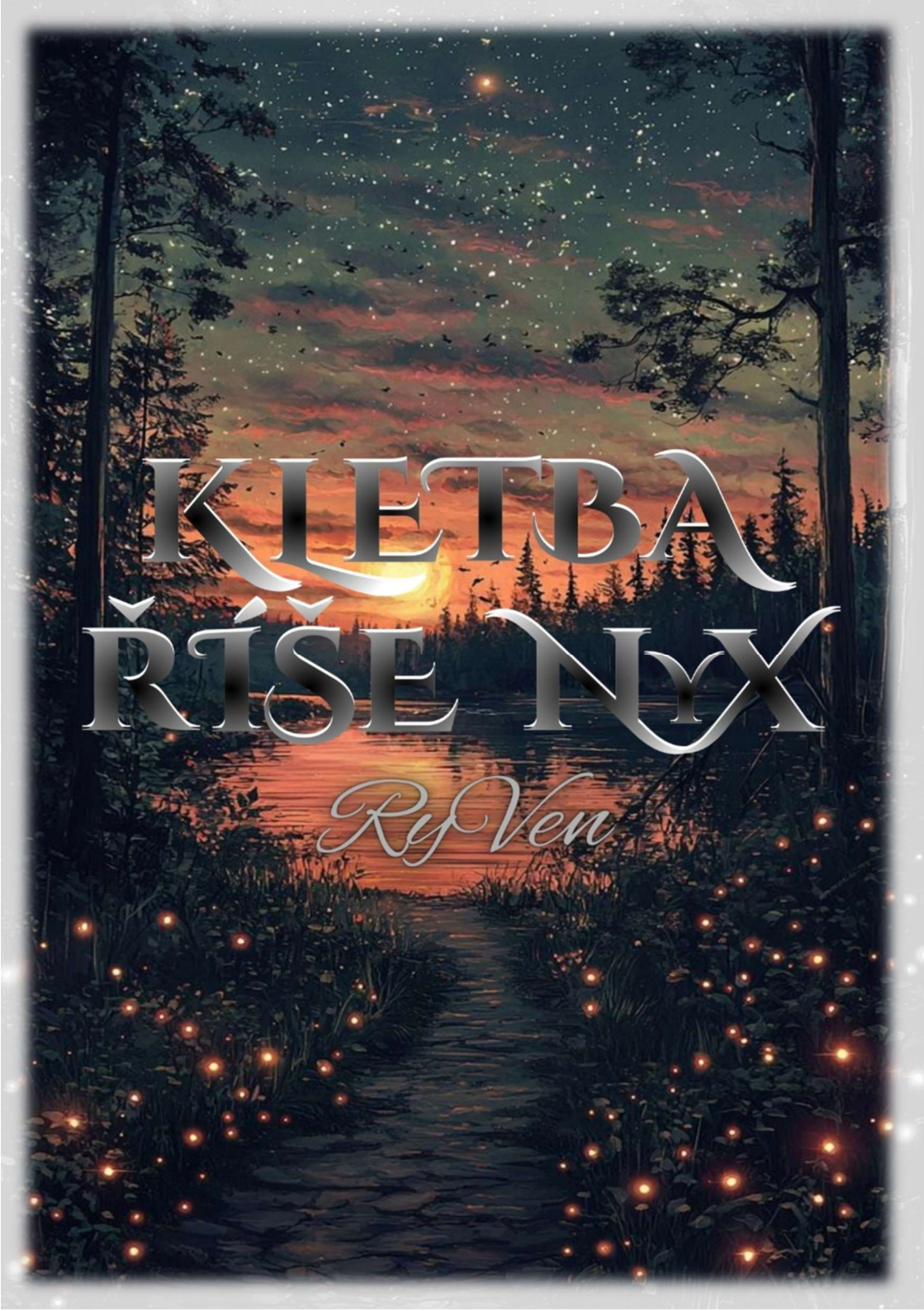

Najde ji nebo je jen přelud?

KLETBA ŘÍŠE NYX

Ref Ven

The background of the image is a lush forest scene at twilight. A path of stones leads from the bottom center towards a body of water in the middle ground. The sky is a mix of deep blues, oranges, and reds, with a bright sun or moon setting behind a line of trees. The water reflects the sky's colors. The foreground is filled with dark foliage and numerous small, glowing golden lights that look like fireflies or magical sparks. The overall mood is mystical and serene.

KLETBA ŘÍŠE NYX

Ry Ven

ANOTACE

Je mocný, temný a tělesně dokonale stavěný.
Nejvyšší z nejvyšších. Nejmocnější z mocných.
Dělá si, co chce. Bere si, koho chce.
Je víc než ďábel sám, a přitom spasení nás všech.
Ničí nás, a přitom nás chrání.
On je náš Osud. Prokletí i spása.
Jeho moc je nezměrná a stále sílí.
Má právo nejvyššího a může ochutnat kteroukoliv z nás.
Je to jeho výsada, odvěká možnost vybrat si tu, kterou každý měsíc
dostane. Co s ní udělá, je jen v jeho rukách.
Žádná se dosud nevrátila.
A nikdo se po ní nikdy nesháněl.
Proč taky? Nikoho nezajímala.
Byl to její Osud a její nutná oběť pro nás všechny.
Oběť, která zajistí jeho spokojenost a městům na chvíli klid
a bezpečí.
Uzavřená kapitola jednoho roku.
Jmenuju se Nizza a jsem na řadě.

VĚNOVÁNÍ

Tento příběh věnuji všem, kdo umí snít.

Vytvářet v mysli příběhy, které nemusí být reálné, ale přesto mohou být zdrojem neuvěřitelné inspirace. Pro mě jsou pomocí v krušných životních chvílích, které každý z nás zažívá.

Čtení a posléze psaní se pro mě stalo berličkou, pomocnou rukou, která mě zachránila ze spárů mých vlastních problémů.

Proto tuto knihu věnuji všem, kdo se nebojí zkusit něco nového, co je třeba nikdy nenapadlo, že by mohli zvládnout.

Plňme si své sny, protože o tom je život.

Pro mě je největším snílkem má dcera, která má ještě nezkažené představy o světě. Jednou si ji také přečteš, až do ní dorosteš. Miluju tě.

VAROVÁNÍ

Tento příběh obsahuje explicitní sexuální scény. Dále se v něm objeví náznaky zneužívání a mučení za účelem obohacení. Proto chraň svou mysl a duševní zdraví, čtenáři. Pokud takové příběhy nečteš či odmítáš, raději se do Kletby říše NYX nepouštěj.

PLAYLIST

Ruelle – Monsters
Ruelle – Game Of Survival
Jared Benjamin – Three Steps Ahead
Fleurie, Ruelle – Carry you
Billie Eilish – You Should See Me In A Crown
Halsey – Control
Jared Benjamin – Midnight Sky
Aurora – Runaway
Banks – Begin For Thread
Hans Zimmer – Time
Judo Keys – Punisher
Jung Youth – In The End
Hidden Citizens – I Ran
Woodkid – Run Boy Run

Odkaz na SPOTIFY

Pokud vás napadne další vhodná hudba k tomuto příběhu,
pak neváhejte a přidejte ji.

Děkuji

**Nic není tak, jak se na první pohled
může zdát.**

...

Vítejte ve světě magie bez magie.

RyVen

Úvod

Auris

Sedím na lavici a hledím na zámeckou zahradu, která hraje všemi barvami. Nikdo ji však takhle nevidí, jen já sám. Nikdo další se nemůže radovat z tolika barev mé říše.

K čemu mi ale taková nádhera je, když neexistuje nejmenší možnost se s někým dalším podělit? Ano, zahradníkům propůjčím vždy část své moci, aby mohli vše upravit a udržovat v tom nejlepším stavu. Ale ti ostatní? Nevidí nic.

Ten pocit je zničující a já si připadám sám ve své zvrácenosti a nutnosti vykonávat příkazy kletby. Nenávidí mě, a přitom beze mne jsou tak bezbranní. Nebyt utrpení, která jim přinesu, neměli by ani základní potřebnou ochranu.

Takový je zákon. Nejdřív zkáza, potom odměna. Jiné řešení není. To je Osud – kletba, která nás všechny provází.

Nizza

Nikdo mě nechápe, ani jeptišky. Jsem tak moc jiná, přitom stejně zoufalá jako všichni ostatní. Má moc se už nyní vzdouvá a sytí mě. Nikdo ji neměl dřív, než mu bylo dvacet let. Jenom já.

Lidé nesnášejí anomálie, zrůdnosti a cokoliv pochybného původu. Bojí se mě, ale přesto jsem jejich jedinou nadějí na záchranu tohoto města v tomto měsíci pro tento rok.

Osud mě zavál do města Zylvar v říši NYX a já se nevzpírala. Stalo se tak, když jsem byla ještě batole, a nyní mu musím splatit svůj dluh.

Letos je mi dvacet let a tento měsíc přijede král. Vybere si jednu z čerstvých dívek přesně v mém věku a odvede ji na své sídlo, kde si vezme její moc. Na milion procent jeho volbou budu já. Nikdo jiný totiž nezůstal. Jen já a jedna další dívka ze sirotčince. Jinak nikdo. Všichni zmizeli. Všichni jsou pryč. Je to náš Osud. Hlavně můj.

Mapa říše NYX

Dvanáct měst obklopuje sídlo krále Aurise a je k němu připojeno kanály moci, které na první pohled vypadají jen jako řeky. Pro neznalého pozorovatele se jedná o pouhé vodní toky. Pro toho, kdo ví, jde o důležité spojnice, kterými každý měsíc proudí blahodárná ochranná moc od srdce říše k jednotlivým orgánům – městům.

Proto ta zdánlivá symetrie. Vše je totiž předem dané. Každé z měst musí být dostupné nejen pro krále, když získává moc, ale i pro její předávání dál. Přesně jak chtěla kletba – Osud.

Prolog

Kronika Osudu Rituál

Zapsal: 56. pobočník krále Aurise

Jako vždy je zde plno lidí. V přední řadě před pódiem stojí stráž. Drží v uctivé vzdálenosti dav, který je zvědavý, kdo bude vybrán. Město, kde se koná dnešní rituál, není nijak velké. Jeho náměstí pojme sotva tisíc lidí. Přesto je zde doslova hlava na hlavě.

Poslední roky změnilы přístup většiny obyvatel říše k tomuto dni. Snaží se na něm vydělat. Všude jsou rozestavěné stánky, které nabízejí prakticky cokoli. Od občerstvení přes upomínkové předměty až po pouliční divadelní představení.

Už nejde jen o verdikt, který bude vynesен. Rituál je již něco víc. Lidé se tlačí a mačkají na sebe. I přes krutost, kterou diváci pokaždé pocítují, si tento večer nenechají ujít. Někteří dokonce vše sledují z otevřených oken vyšších pater budov okolo náměstí. Jen ti nejodvážnější si však dovolí se přiblížit.

Auris přistoupí k dívkám na pódiu a pomalu si jednu po druhé prohlíží. Přechází před nimi a myslím, že i on musí vnímat, jak velký mají strach. Všechny se třese a bojí, že si vybere zrovna je. Obchází je, nasává jejich vůni, která značí moc, již mají. Žádná jí však nemá tolik, aby ho zvládla. To víme oba. Přesto není jiné cesty. Musí zvolit jednu z nich. O tom je každý rituál, nejen ten dnešní.

„Ty,“ zazní jeho hromovým hlasem za zády dívky uprostřed.

„Nee,“ ozve se z davu.

V tu chvíli se stane hned několik věcí. Dívka vytřeští oči a šokem se jí podlomí kolena. Zbylé čtyři si viditelně oddychnou úlevou.

Nic z toho by nebylo ani trochu neobvyklé, kdyby se z oken okolních budov nezačal valit bílý kouř. Vzápětí z nich vyletí několik hořících koulí, které dopadnou na pódium a volný prostor mezi ním a hradbou stráží. Nakonec se k nim přidají i šípy, které se jeden vedle druhého zabodávají do dřevěné podlahy pódia.

A pak vše utichne.

Křik i pláč lidí umlknou. Další salva šípů se zasekne v letu. Oheň z vržených koulí se nehýbe a jen čeká. Diváci, kejklíři i stánkaři se zastaví v pohybu. Celé náměstí zamrzne. Skoro nedýchá. Nikdo se na nic nemůže. Všichni strnule stojí a jen hledí před sebe.

Jako kdyby se svět přestal otáčet.

Tak velkou silou vládne král říše. Jedinou myšlenkou dokáže zastavit celé město. Nikdo nemá šanci se jeho vůli vzepřít. Přesto se jednou za čas pokusí. Nevzbouřili se poprvé a rozhodně ani naposledy.

První se proberou strážníci. Popadnou džbery postavené vedle fontány. Naberou z ní vodu a uhasí všechny hořící koule. Poté se rozprchnou. Zamíří do domů, z nichž létaly šípy. Během okamžiku se vrátí a přes svá ramena nesou vzbouřence, kteří se kvůli králově moci vůbec nevzpírají.

„Všichni?“ zeptá se Auris.

„Ano, pane. Ještě stáli v oknech. Neměli šanci uniknout,“ potvrdí strážný.

„Dobře, svažte je a nechte klečet na pódiu. Pak zpátky na místa.“

Strážníci udělají přesně, co řekl, a všechny bezvládné rebely přesunou do jedné řady. Před ně donesou nízké bedny, k nimž je přiváží provazy.

V tu chvíli se proberou diváci, stánkaři, čerstvé dívky, a nakonec i rebelové. Všichni se zmateně rozhlíží. Davem se šíří pláč, ženy si zakrývají oči, když vidí, co se událo během jediného okamžiku.

„Co jste si mysleli, že se stane?“ zahřmí Auris a rozhlédne se po náměstí.

Dav utichne a čeká, co se bude dít dál. Rebelové se zmítají a snaží se vyprostit, ale jejich snahy jsou jim k ničemu. Král je znovu znehybní, ale nyní již evidentně vnímají.

„Jsi zrůda, netvor. Měl bys zemřít,“ křičí na něho.

„O tom nepochybujte. Ale jsem jediný, kdo může města ochránit. Jaká jsem zrůda, vám předvedu za chvíli,“ řekne jim s klidem, jako by ho neurazili. Přechází před nimi a jednoho po druhém si je prohlíží. Nyní už všichni mlčí. Vědí, že nemá smysl nic říkat.

„Odved'te zvolenou dívku do kočáru,“ přikáže strážným Auris a naposledy se rozhlédne po vzbouřencích. Když se tak stane, otočí se k divákům a mohutným hlasem pronese: „Tohle je za zradu nás všech!“

V tu chvíli se spustí poslední vlna, která ještě zůstala zamrzlá v čase. Všechny šípy, které mířily na pódium, se znovu rozletí. Tentokrát však neminou. Naopak, zaboří se do zad těch, kteří je sami vystřelili.

„Takhle skončí každý, kdo se odváží odporovat kletbě!“

1.kapitola

Nizza

Stojím na hranici říše NYX a hledím do dáli. Široko daleko nikdo není. Blíží se soumrak. Kdo je jen trochu rozumný, nevydá se za ochranný pás lesa. Rozhodně ne v tuto hodinu.

Navíc v okolí našeho města je pusto prázdno. Lidé se schovávají, protože se po roce znovu blíží král. Každý se ho bojí. Snad i zvířata v okolních lesích něco tuší. Možná s námi soucítí, protože zmizela.

Všichni vědí, že svrchovaný panovník se jmenuje Auris. Jediné, na čem v místní hierarchii záleží, je jeho blaho. Celá říše je na něm závislá. Pokud on má dostatek síly a moci, pak je spokojená celá země. Pokud on trpí, pak s ním i ostatní.

Žijeme v prokletí, které si lidé vysloužili, protože se vzbouřili. Proti komu? Proti síle matky přírody – Olivii.

Mezi nimi se povídá, že kdysi obyvatelé říše NYX vládli mocí bez rozdílu, zda jsou muž či žena. Prý uměli tolik kouzel, že po čase dokázali překonat i nástrahy přírody. Porazili bouře, povodně a další neštěstí, která v minulosti mohla za hladomory, nemoci a jiné neduhy. Postavili se proti jejím principům.

Proto tehdy Olivie – matka příroda – pronesla prokletí. Stvořila z něho zákon, jemuž se dnes říká Osud. Všem lidem sebrala jejich magii. Jediné, komu ji nechala, byly dívky. V nich se však začala probouzet pouze v případech, že se dožily dvacátého roku života.

Jediný další, kdo jí je obdařen, je vládce říše. Tím nyní je, a ještě dlouho bude, král Auris. Nemilosrdný panovník se srdcem ze železa a nenávisť k poddaným.

Tak se to aspoň traduje...

Jeho právo je nazýváno Osud. Zaručuje mu ochutnat nebo dokonce sebrat moc jakékoliv dívky, která dovrší dvacátý rok. Každý měsíc navštíví jedno město a při okázalém ceremoniálu si vybere svou trofej. Tu pak odveze na své sídlo, kde ji... Co s ní udělá, vlastně netuším a snad ani nechci vědět.

Ostatní dívky díky její oběti mají právo si svou moc ponechat a všichni pak poklidně žijí další rok až do jeho příští návštěvy. Měst je v říši přesně dvanáct, proto ceremoniál v každém z nich probíhá vždy jednou za rok.

Je běžné, že rodiny, které mají dcery v tomto *kritickém* věku, pravidelně ujíždějí a stěhují se jinam. Po měsíci se zase vrací zpět. Nechtějí své děti dát napospas choutkám svrchovanosti. Brání se, a pokud se král někdy dozví, že utíkají, stihne je trest. Každého, kdo se jen trochu pokusí odporovat, okamžitě popraví.

Jediní, kteří zůstávají a nemohou město opustit, jsou sirotci. Nemají dostatek moci ani prostředků, aby odjeli. Proto pravidelnými obětní v posledních patnácti letech jsou právě oni.

Tak si to aspoň pamatuju.

Přestože jde o jeden jediný měsíc v roce, stejně nikdo neví dne ani hodiny, kdy se tohle stane, ani komu. Záleží jen na jeho rozhodnutí. Jen on určí, jestli nabídnutá oběť je dostačující, nebo ne. Všichni jsme pod jeho vlivem a podléháme mu. Každý měsíc, každý úplněk je mu odevzdána jedna dcera či dívka. Co se s ní děje, už se její rodina ani nikdo další nedozví.

Tohle je daň, kterou musíme zaplatit, abychom mohli žít dál. Aspoň tak se příběh kletby mezi lidmi vypráví. Co je na něm pravdy, netuším.

Je mi přesně dvacet a moje magie se ve mně čím dál víc probouzí. Neměla bych ji použít. Ne dřív, než ji ochutná sám král. Teprve pak se rozhodne o mém životě. Buď budu žít v jeho přízni a pod jeho dohledem, nebo mě vysaje a celou si ji vezme pro sebe.

Jmenuju se Nizza a jsem na řadě.

Rozumím strachu, který ve městě panuje. Vloni se jeho ochutnávkou stala má nejlepší kamarádka Lupa. Zmizela v nenávratnu. Král si ji odvedl a už ji nikdo nikdy neviděl.

Bojím se a tuším, že letos Zylvar vidím naposled. Bloumám po loukách, pastvinách a zapisuju si do paměti všechna místa a detaily, které tady miluju.

Dojdu dolů do strže, kde se rozlévá jezírko Stín, do kterého ústí říčka, která se do něho vlévá jako nádherný stříbrný vodopád. Zvuk dopadající vody je pro mou rozechvělou mysl doslova uklidňující. Pohled na něj je úžasný. V paprscích zacházejícího slunce, které prosvítají skrz stromy na hladinu, se třepotají kapky vody. Létají do stran, tříští se o skály a tvoří širokou barevnou duhu.

Miluju ten pohled a jako vždy mě uhrane.

Svléknu si šaty a nahý vstoupím do jezírka. Voda je chladná, přesto příjemná. Potopím se a plavu přímo k vodopádu. Vynořím se až za ním a sleduju okolní scenérii přes závoj vody, který mi dopadá před obličejem. Všechno se třpytí a leskne.

Ve vzduchu cítím napětí a tíhu, což způsobuje má probouzející se moc. Chtěla by se dostat ven, uvolnit se a rozeběhnout po hladině. Počechrat vánek, nadzvednout vlny a roztančit stromy v okolí. Tak moc je silná, přesto není má a nikdy nebude. Čeká mě stejný Osud jako Lupa. Budu hlavním chodem tohoto měsíce.

Znovu se potápím a plavu pod vodopádem, skrytá před zraky kohokoliv, kdo by šel okolo. Nikdo sem však nechodí. Tohle místo je tak daleko od města, že nikdo, kdo má doma tekoucí vodu, sem nejde, dokonce ani v létě. Proto mě překvapí, když zaslechnu hlasy.

„Risi, nechod’ tam. Je to nebezpečné!“ křičí někdo mezi stromy.

Nevidím, o koho jde, ale poznám mužský hlas. Schovám se za vodopád, abych nebyla vůbec vidět, a pozoruju, co se bude dít. Na břehu se objeví muž. Nevím, zda ten, co křičel, nebo někdo jiný, ale vysvětlení na sebe nenechá dlouho čekat. Vzápětí se objeví další, který vede dva koně.

Nejspíš ten, co křičel.

První, pravděpodobně Ris, se postaví na kámen na kraji jezera a prohlíží si okolí. Zkoumá pohledem břeh i hladinu. V jednu chvíli se mi zdá, že se dívá směrem ke mně. Cítím, jako kdyby mi propaloval díru do hrudi.

Nemožné! Nemůže mě přece vidět! Jsem schovaná na druhé straně jezera a obyčejný člověk tak daleko nedohlédne. Není šance, že by mě objevil. Musel by být sám král, aby prohlédl clonu, která mě skrývá. A tím určitě není. Tenhle se jmenuje Ris. A ostatní muži takovou moc nemají.

Nikdo kromě něj ji nemá.

Přesto plavu ještě hlouběji za vodopád, až skoro ke skále, kdyby náhodou tenhle chlápek byl výjimka. Držím se kamenů, abych byla nenápadná, a v duchu se s nimi snažím splynout. Není nic špatného na tom jít se vykoupat do jezera, jen jsem tak trochu nahá. A v tomhle stavu bych nerada potkala nějakého člověka, natož muže.

„Nikdo tady není. Jdu do vody. Měl bys jít taky, Antone,“ otočí se ten na kameni k druhému muži, který mezitím přivázel koně ke stromu.

„Ale, Risi, neblázni. Na tohle nemáš čas. Musíme pokračovat v cestě. Do večera zbývá pár hodin a my máme ještě dnes stihnout dorazit do města,“ vysvětluje Anton.

„Nikam nejedu, dokud se nevykoupu. Cítím tu božský klid a bouři moci,“ zavelí Ris.

Sakra, jakou bouři moci? Co tím myslíš? Přece ji nemůže cítit?

„Nikdo tady není. Jde jen o tvůj dojem. Máš špatný úsudek,“ nenechá se odradit Anton.

„Řekl jsem, že jdu. Ty se zaříd' podle svého. Bud' se připojíš, nebo zůstaň na břehu. Rozhodnutí je na tobě,“ utne diskuzi a bez okolků se začne svlékat. Sundá si košili a já i z té dálky musím obdivovat jeho urostlý hrudník a široká ramena. Pokračuje s kalhotami a vzápětí stojí na břehu úplně nahý, obrovský muž.

S otevřenými ústy jen zírám přes jezero.

Od hlavy až k patě je svalnatý. Jeho paže jsou velké minimálně jako má stehna. I břicho má vypracované. Boky a zadek, ani nemluvit. Pak se zahledím mezi jeho stehna.

Sakra, co tohle je? Je tak velký... všude.

V tu chvíli se ve mně vzedme má moc. Nevím, co se děje, ale nemohu ji ovládat. Nikdy takhle na muže nereagovala. Snažím se ji chytit, zastavit, ale nedaří se. Vše, co se ve mně nahromadilo, najednou bouchne. Vystřelí ze mě energie. Řítí se ode mne a já ji pouštím. Jde o tak silný výboj, že ji nezvládnou udržet. Žene se jezírkem, až exploduje jako gejzír uprostřed vodní hladiny.

„Risi, pozor! Říkal jsem, že tady není bezpečno,“ křičí Anton.

On ho ale neslyší, nahý skáče šipku do jezera a plave směrem, kde se stvořil ten výbuch. Schovám se ještě hlouběji za vodopád a snažím se splynout se skálou, kterou mám za zády. Nehýbu se a snad ani nedýchám. Přidržuju se kamenné římsy a už ani neplavu, aby mě nezahledli.

Mám strach, že mě objeví a že jim dojde, kdo způsobil vzednutí vody. Krčím se ve stínu a pozoruju, co udělá Risi.

Právě plave okolo místa, které už je nyní úplně klidné, a po předchozím gejzíru není ani památky. Rozhlíží se okolo, ale mým směrem nepohlédne. Otočený zády ke mně se potopí a pravděpodobně se vrací zpátky na břeh, což sice nevím jistě, ale směr, kterým se ponořil, je ke kameni, z něhož skočil do vody.

„Uf,“ oddechnu si a setru neviditelný pot z čela. Potopím se pod hladinu, abych zchladila své rozbouřené emoce. Zakláním hlavu

a vynořím se zpátky čelem ke skále. Chytím se za její výčnělek a znovu vydechuju úlevou.

„Já věděl, že tu někdo je,“ ozve se mi za zády.

Strnu, nehýbám se. Nemůžu. Jsem úplně polapená a hypnotizovaná jeho hlasem, nezvládnou se otočit, odpovědět ani udělat cokoliv dalšího. Držím se dál skály a jen do ní hledím. Moje hlava mě nutí se na něj podívat, ale nemohu. Mé tělo chce totéž, ale není schopné jediného pohybu, ničeho.

Na rameni mě zamrazí a v tu chvíli mi pošeptá do ucha: „Copak to tu máme za krásku,“ obejmeme mě kolem pasu a přitáhne si mě k sobě.

Nemůžu nic – odpovědět, bránit se. Cokoliv udělat je zcela nemožné.

Jeho ruce putují po mém těle. Z pasu se jedna přesune na má prsa, laská je, hladí a svírá zduřelé bradavky. Druhá se posouvá přes mé břicho až dolů mezi má stehna. Několikrát tu cestu zopakuje, až zakotví přímo mezi nimi. Prohmatává mě a já nemohu vůbec nic.

Ze rtů mi unikne tichý sten.

„Tobě se to líbí, že?“ konstatuje. Jeho slova nejsou ani trochu otázkou, spíš zhodnocením reality. V tu chvíli do mě vrazí dva prsty a hrubě přirazí.

Prostoupí mnou ohromná touha a vzrušení. Jejich síla mě nutí, abych si jeho prsty vrážela dovnitř sama, ale nemůžu. Stále se nemohu pohnout.

U bohyně, co se děje? Takový pocit? S mužem? Nemožné!

Přitiskne se mi k zadům a já cítím, jak mě do nich něco tlačí. Nejspíš jeho penis...? Zamrkám, abych si vyčistila myšlenky.

On mi s tím ale vůbec nepomáhá, protože mě líbá přes rameno, krk až pod ucho a zašeptá: „Dnes tě udělám, když tak krásně vzdycháš, a příště si tě vezmu celou.“ Vrazí do mě další prst a pak začne neuvěřitelná jízda. Přiráží do mě zběsilým tempem. Líbá mě do vlasů, hladí na prsou a já jen slastně vzdychám.

Neumím se zastavit. Má touha a chtíč se probouzí s nezměrnou silou a já vím jediné. Chci víc. Mnohem víc. Ale nemůžu nic. Jen držet a doufat, že svůj záměr dotáhne do konce. Jinak snad exploduju.

Boří své prsty do mě se stále větší surovostí, až konečně cítím, že už něco přichází. Palcem mi tře klitoris a prsty druhé ruky mi mačká bradavky. Vzrušení je pro mě již tak silné, že se skoro přestávám ovládat. Už dlouho nevydržím. Řítím se zběsile kupředu, když udělá něco, co nečekám. Zakousne se mi do ramene a nasaje moji moc.

V tu chvíli padám a řítím se napříč extází, kterou mi jeho kousnutí způsobilo. Tříštím se na milion kousků a najednou se mohu hýbat. Chytím jeho ruku a vrazím ji do sebe ještě víc. Teprve pak se konečně opravdu udělám. Má magie ze mě vytryskne a euforie toho zážitku je tak silná, že křičím, kroutím se, vybuchuju a přitom všem jen zdálky vnímám, jak se voda z celého jezera zvedá ve své obrovské síle nahoru a jen pomalu padá zpět na jeho dno.

Poté se zhroutím do jeho náručí a vezu se na vlně slasti. Vodní hladina se spolu s mým dechem postupně uklidňuje.

Ris za mnou mě podpírá a vrátí mou ruku na římsu, abych se mohla držet. Pak mě otočí obličejem k sobě, políbí mě na čelo a pronese: „Krásné, chutné. Ještě se uvidíme.“ Potopí se pod vodopád a zmizí. Vynoří se u břehu, kde na něho čeká jeho společník.

„Co to, sakra, bylo, Risi?“ domáhá se vysvětlení.

„Nic,“ odpoví a začne se oblékat. Natáhne si kalhoty a já pozoruju jeho skvostný zadek. Než se zakryje úplně, otočí se čelem k jezeru, vezme svůj penis do ruky, dvakrát přes něj přejede a zašeptá: „Příště budu v tobě,“ mrkne na mě a zastrčí si ho do kalhot.

„Co blbneš, Risi? Na koho mluvíš? Co jsi vůbec říkal? Vždyť tam nikdo není,“ pokřikuje na něj Anton.

Zdá se, že i přesto, že stojí přímo vedle něj, ho vůbec neslyšel. Ta slova byla určená jenom mně. Mně na druhém konci jezera, schované ve stínu vody a skal.

Rozhlížím se okolo a snažím se vzpamatovat. Všude je ticho, které narušuje jen vodopád a šumění větru. Zahledím se na prázdné místo na břehu a pak mi dojde, co se vlastně stalo.

Právě jsem potkala svůj Osud.

U bohyně!

2.kapitola

Auris

Oblékám se na břehu jezera a pozoruju krásku, kterou jsem před chvílí přímo pod vodopádem udělal. Její moc byla chutná a ona tak krásná, že jsem také málem explodoval, aniž bych na sebe sáhl.

Její síla musí pocházet z něčeho prastarého a pokud bych měl možnost si ji letos odvést, dosáhl bych svého maxima a nemusel už nikdy nikam jít.

Ovšem jen za podmínky, že bych ji vysál úplně. Což se nestane, protože si podle pravidel budu muset vybrat nějaké nedochůdce, které sotva uspokojí můj apetit.

Jsem krutý vládce a všechny dívky, které jsem kdy ochutnal, jsem zabil. Vytáhl jsem z nich jejich moc, abych uspokojil Osud, a všichni ostatní pak mohli dál žít v klidu a míru.

Co je jedna oběť proti tolika životům v celé říši. Jedna za měsíc, dvanáct za rok. Každé město zaplatí svoji daň. Nesnáším svůj úděl, ale není jiné cesty.

Osud si nevybírám, Osud přikazuje. A já jsem jeho vykonavatel.

Žádná z dívek za ty roky nebyla natolik silná, aby mě přežila, aby vydržela mou touhu a uspokojila můj chtíč. Zničím je a jejich moc do mě sama proudí, aniž bych se snažil. Pak už ten proces nejde zastavit a já musím udělat, pro co jsem byl stvořen. Ukojit sebe a ji zabít a pozřít.

Škoda, že nemohu mít tuhle vodní vílu. Vypadala dostatečně silná, že by tu roli mohla zvládnout. Ale ne, nesmím se utápět v naději, že jsem našel sobě rovnou. Nikdy se tak nestalo a ani tohle město nebude výjimkou.

Odcházím za Antonem s kamenem mezi stehny. Rozhodně teď ještě nějakou dobu na koně nevlezu. „Půjďme chvíli pěšky,“ přikážu.

„Ale neee! Už se takhle táhneme několik dní. To nemyslíš vážně, Risi?!“ rozčiluje se a poskakuje našťavaně okolo. „Zase máš problém? Měl by sis najít nějakou jen na sex, ale ty neee. Všechny musíš vojet a vysát. Kdo to má pořád po tobě uklízet. Fúj,“ vzteká se dál.

„Nestěžuj si,“ krotím ho. „Díky nim žiješ ty i celá tahle prokletá říše!“ zavrčím našťavaně. Dál si ho nevšímám, vezmu si od něho uzdu svého koně a rozejdu se směrem k městu. V hlavě mi pořád vrtá kráska z jezera. Mám na ni takovou chuť, že mi stojí celou cestu.

„Antone, tak jdeš? Nebo tě mám snad nosit?“ zakřičím na něj hlasem moci a vím, že teď už konečně přestane trucovat. Nemá jinou možnost, musí. Jsem nejsilnější tvor v této říši a on proti mé vůli nemá nejmenší šanci.

Doběhne mě, ale stále se tváří kysele. „Štveš mě. Nic by se nestalo, kdybychom tam dorazili až zítra,“ hudruje, ale už jde pokorně vedle mě. „Tvá koupel v jezeře nás stála většinu denního světla. Budeme muset přes les za tmy a ty víš, jak moc tohle nesnáším,“ stěžuje si dál.

„Neboj se, ochráním tě. Cestuješ se mnou, nemáš se čeho bát,“ ujistím ho.

„Já vím, ale stejně cesty přes ty proklaté lesy nenávidím. Nechápu, proč pro jednu nemůže něco proběhnout v klidu. Proč si musíš pořád dokazovat, že jsi ten nejsilnější,“ připomíná mi poslední město, poslední vzpuru a poslední oběti.

Všude na mě hledí stejně. Nikde mě nechtějí vidět, přesto vědí, že nemají na vybranou. Ale vůbec si neuvědomují, že já také nemám. Jsem v moci kletby stejně jako oni.

Musím se jí podřídit! Musím si každý měsíc zvolit jednu čerstvou dívku a odvézt ji s sebou. Není jiné cesty, dokud... Dokud nenajdeme nějakou skulinku. Něco, co by nám všem pomohlo se dostat z téhle zapeklité situace.

Bohužel si všichni myslí, že tohle je má vina. I po tolika letech. Nikdo jim nikdy neřekl, jak se celá věc má. A protože dlouhověkost si užívají pouze ti s mocí, už dávno v naší říši nejsou lidé, kteří by si přesně

pamatovali, jak to ve skutečnosti bylo. Jen já a nikdo jiný. Ani Anton. Je mým padesátým šestým pobočníkem a ani jeden z nich se mnou nevydržel déle než dvacet let. Již přes tisíc let se plahočím touhle říší a hledám.

Hledám skulinu v té pitomé kletbě.

Ale zatím jsem ji nenašel.

Nizza

Pomalů se vzpomínám z toho, co jsem prožila pod vodopádem, a hlavně ze zjištění, že někdo dokáže vysát mou moc a není král.

O koho vlastně šlo? Měla bych ho znát? Viděla jsem ho někdy? Jako... byl pěkný, urostlý... Stačí, když si na něj jen vzpomenu, a znovu se ve mně rozproudí má síla. Ta stehna, ty ruce, břicho, hrudník a ten jeho velký silný...

Bohyně Nyx, prosím, pomoz mi! Co se to se mnou děje?

Moje moc se ještě nikdy takhle nechovala. Nikdy takhle nereagovala. Nikdy mě ještě takhle silně nehnala dopředu za vlastním uspokojením a touhou. Navíc s mužem? Nikdy!

Jako kdyby ji ten člověk, čaroděj nebo kým vlastně byl, přitahoval a vytahoval ze mě a já neměla šanci mu v tom jakkoliv zabránit. Existují vůbec nějací lidé s mocí, kteří zvládnou něco podobného jako on?

Podle toho, co mi jeptišky v sirotčinci vyprávěly, v naší říši nikdo takový není. Moc mají jen ženy, které se vyhnou Osudu a přežijí příjezd krále v daném roce. Dál už jen on – Auris – nikdo jiný.

Ženy, které zůstanou, pak udržují svou magii města pod ochranou před zhoubou přírodních živlů. Vstřebávají sílu od krále ze sídla, které je přímo ve středu všech měst. Tím je udržují naživu a soběstačná. Nemají však schopnost zplodit potomka s tímto darem mužského rodu. Vždy jen

dívku. Chlapci se rodí pouze jako lidé a bez sebemenší šance získat něco víc. Prý jde o důsledek kletby, která platí přes tisíc let.

Preplavu jezero. Rozhlížím se okolo sebe, jestli tady není někdo, kdo by mě mohl vidět. Teprve až se svým zlepšeným zrakem ujistím, že v okolí není živé duše, vystoupím na břeh. Osuším se a obléknu se do šatů, které jsem položila do křoví.

Obloha se smráká a poslední kousek slunce zapadá za kopcem. Za chvíli bude naprostá tma. Ale já se nebojím. Nikdy. Nevadí mi šero. Jsem jako kočka, která vidí, i když je nejtemnější noc. Taková jsem odmalička.

Jeptišky mě nechávaly a vždycky mi říkaly, že jsem dítě d'áblovo. Že by nikdo neměl mít ani kapku moci předtím, než mu bude dvacet let. Dosud se nikdo takový neobjevil. Jenom já.

Jsem anomálie v tomhle zvráceném světě a naučila jsem se s tím žít. Moji rodiče jsou neznámí. Neví se, odkud pocházejí, ani kdo byli. Jednoho sychravého rána mě položili před sirotčinec, a to je vše. Nic víc. Žádný vzkaz, žádné znamení, kdo jsem a proč mě tam nechali.

Našly mě a zachránily jeptišky. Tohle jediné mi řekly. Po svých rodičích jsem nepátrala, tehdy ani později. Nemělo smysl se pokoušet něco zjišťovat. Nebylo koho se ptát. Nikdo nic netušil a i kdyby, stejně by mi pravdu neřekl. Všichni se bojí jakékoliv odlišnosti a děti ze sirotčince je děsí. Nechtějí s nimi mít cokoliv společného.

Lupa byla jedinou přítelkyní, kterou jsem kdy měla. Žily jsme spolu od mala na stejném místě. Jen s tím rozdílem, že její rodiče zemřeli a všichni znali její původ. Milá chudá rodina, která podlehla nemoci. Takových bylo spousta. Když se král špatně napojil, když dostal dívku s malou mocí, pak to odnesla města. Neměl dost síly je ochránit. Prý ten rok nebylo jídlo, protože povodně strhly veškerou úrodu z polí a řeka ji odnesla pryč.

Byla jsem moc malá, abych něco z toho vnímala. Když přišla Lupa do sirotčince, bylo mi šest a ona byla jen o rok starší. Pomohla jsem jí a vzala ji k sobě do pokoje. Od té doby jsme byly nerozlučné. Dvě nejlepší kamarádky. Dvě sestry. Později dvě milenky.

Vyrostly jsme na tom bezútěšném místě a snažily se najít aspoň trochu krásy v tomhle příšerném světě. Prožívaly jsme zvraty a problémy jedna druhé a společně je překonávaly. Jednou líp, podruhé hůř. Celý náš dosavadní život byl o náhodě. Jen pokus, omyl. Nebyl nikdo, kdo by nás učil, jak co zvládat. Sice jsme obě dostaly základní vzdělání, ale nic víc.

Od třinácti jsme musely po škole chodit na pole a pomáhat s jeho obděláváním. Práce tam byla drsná, namáhavá, ale hodně nás stmelila. Pomáhaly jsme si navzájem. Pokud jedna nestíhala nebo nebyla v pořádku, pak jí ta druhá pomohla nebo ji dokonce zastoupila.

Když přišlo období dospívání, už jsme byly připravené.

V knihovně v sirotčinci jsme ukradly knihu nějaké baronky, která vyprávěla o tom, jak se uspokojit. Byla zasunutá úplně vzadu v nejspodnější polici a podle mě ani nevěděli, že ji tam mají. Nikdo ji nikdy nesháněl ani nepostrádal.

Četly jsme ji potají v noci nebo spíš já potichu předčítala a ona jen poslouchala. Neměla tak dobrý zrak jako já. Mně ale čtení nedělalo problém ani v naprosté tmě. Prostě kočka.

„Chci to zkusit,“ zašeptala jednou večer Lupa.

„Vážně? Seš si jistá?“ divila jsem se.

„Jo, lehni si a čti. Já budu dělat přesně, co přečteš,“ vysvětlila.

„Dobře,“ souhlasila jsem a otevřela knihu.

Žena ležela na zádech a pokrčila nohy. Její muž se nad ní sklonil a rukama ji pohladil po tváři. Pak pronesl jedinou větu: Udělám ti dobře, drahá.

Lupa pak udělala přesně, co jsem přečetla. Pohladila mě po tváři a pronesla: „Udělám ti dobře, drahá.“

Začala jsem se smát, ale ona mě zarazila. „Nech toho a soustřed' se,“ přikázala.

„Dobře, tak znovu.“

Žena ležela na zádech a pokrčila nohy. Její muž se nad ní sklonil a rukama ji pohladil po tváři. Pak pronesl jedinou větu: Udělám ti dobře, drahá.

Klekl si vedle ní a políbil ji na čelo, nos, a nakonec i na ústa. Polaskal ji na prsou a pak jí rozhalil noční košili a odhalil je obě jeho očím. Sklonil se nad ženu a každé prso políbil na jeho zduřelý hrot.

„Sakra, Lupo, co děláš?“ pronesla jsem vzrušeně.

„Jen přesně to, co čteš. Pokračuj,“ zavelela.

A každé prso políbil na zduřelý hrot. Jednou rukou ji začal hladit po břiše a postupoval pomalu níž až k jejím ohnutým stehnům.

Tam se zarazil a celou cestu opakoval svými ústy. Laskal ji od prsou přes pupík a bříško až ke stehnům. Poté vstal a sklonil se mezi ně.

Zafoukal jí do rozkroku a žena se zavrtěla rozkoší. Oběma rukama jí roztáhl stehna od sebe a pak ji líbal každou nohu od kolene až skoro po její střed.

„Lupo, já, já...“ snažila jsem se zvednout a zastavit ji.

„Nech toho a čti dál. Užiješ si to, slibuju.“

Když se prolíbal od kolen až k jejímu středu, přišla na řadu její kundička. Jazykem ji nejdřív přejel přes pysky a pak jej zabořil přímo mezi ně. Olizoval ji shora dolů, od klitorisu až po zadeček.

Žena vzdychala, kroutila se a podléhala jeho snažení. Byla tak blízko. A pak udělal poslední věc, která ji dohnala k vrcholu. Provlékl jednu ruku pod jejím stehnem a zastrčil přímo do ní prst. Nejdřív jeden a pak druhý. Zasouval a vysouval je oba dovnitř a ven a přitom ji stále líbal a olizoval všude okolo, její pysky, klitoris a své vlastní prsty, které do ní teď přirážely jako zběsilé.

Dál už jsem číst nemohla. Ani můj zrak mi nedovolil pokračovat ve chvíli, kdy jsem se poprvé udělala. Když mě Lupa poprvé udělala. Bylo to tak silné, že všechny lampy v místnosti popraskaly. Skleněné nádoby na stole se roztráslly jako při zemětřesení a popadaly na podlahu.

A já se roztříštila s nimi. Proudila ze mě energie, která mě strhávala a šířila se mnou jako lavina. Ten zážitek byl vysilující, přitom však uvolňující a tak energický. Potichu jsem křičela ve vlastní extázi a netušila, co se děje. Moje síla a moc ze mě unikaly v obrovských vlnách a vytvářely tření po celém mém těle. Byla jsem jako sopka při explozi. Chrlila jsem ze sebe veškerou svou energii a svíjela se v křečích. Lupa do mě stále zarážela prsty a já vybuchovala pořád znovu a znovu. Šlo o nekonečný okamžik naprostého uvolnění.

Tehdy jsem úplně poprvé pocítila bezmeznou úlevu a propadla uspokojení. Od té doby jsme zkoušely všechno podle téhle knihy. Jedinou nevýhodou bylo, že předčítat jsem musela vždy jen já. Vzhledem k okolnostem nebo spíš kvůli tomu, co mi při tom Lupa dělala, jsem číst nikdy nevydržela dlouho. Nakonec jsme všechny pasáže uměly skoro nazpaměť.

Užívaly jsme si společného uspokojení a nikoho mezi sebe nepustily. Nikoho dalšího jsme nepotřebovaly. Až do té doby... do loňského léta... Tehdy mi Lupu odvedli a já ji už nikdy neviděla...

Mám strach, že nežije.

Jestli ji zabil, jestli ji vysál, tak ho vlastnoručně zabiju. I kdyby mě to mělo stát život.

3.kapitola

Auris

Blížíme se k lesu a Anton už značně vyšiluje. Je prostě srab, ale není se čemu divit. Lesy mohou být zrádné a zrovna tento ho vloni málem stál život.

Napadly nás příšery zvané Strom. Nejsou vyložené kouzelné bytosti, spíš jen odpad, který vznikl sesláním kletby. Neprodyšně uzavírají přes noc města, aby z nich nikdo neutekl. Nikoho nepustí dovnitř ani ven.

Na první pohled vypadají nevinně, stejně jako všechny ostatní v lese. Prostě jen stromy. Přes den jsou naprosto k nerozeznání od ostatních. V noci se ale mění v příšery, které hlídají a hlídají. Mají jen jeden jediný úkol. Nepustit nikoho tam ani zpět.

Všech dvanáct měst je jimi obeháno. Vyrostly z ničeho, jako kdyby si kletba značila své území utrpení. Jejich obyvatelé o tom vědí a do jednoho se jich bojí. Neexistuje nikdo, kdo by se v noci odvážil vstoupit do lesa. Nikdo nechce riskovat vlastní život. Všichni raději zůstávají zavření ve svých obydlích. Nevystříčí ani patu natož, aby vyšli ven.

Jenže já nemám co ztratit. Jsem stejný jako oni. Predátor, který si jde pro svou další dávku. Tu, která lidem na rok zajistí relativní klid v obležení lesem, co se táhne okolo celého města.

Vstupujeme společně přes palouk mezi první stromy. Anton se už nyní třese tak, že musím použít svou moc a řídit jeho nohy a kroky vedle mě. Nebrání se, nemůže. Ví, že proti mně nemá nejmenší šanci. Ovládám jen svou vůli jeho pohyby a nutím ho pokračovat.

Les šumí a skučí, což by se mohlo zdát strašidelné. Pro obyčejné lidi jsou tyhle zvuky skutečně přímo děsivé. Proto sem nechodí. Neodvážili by se sem přijít ve dne a už vůbec ne v tuto noční hodinu.

Najednou větve zašustí ještě hlasitěji, jako kdyby cítily nějakého vetřelce. Rozhlížím se kolem sebe, ale nikoho nevidím. Jejich chování je podivné. Kromě nás zde nikdo není. Proto nerozumím jejich nervózní reakci.

Na obloze nejsou vidět hvězdy. Než jsme vstoupili do pásu lesa, bylo jich mnoho. Nebe bylo poseté milionem z nich. Uklidňující podívaná. Na paloucích a mýtinách je však stejná tma jako uvnitř pod stromy. Jako kdyby se do nebe táhl obrovský sloup, který nedovolí vidět cokoliv dalšího kromě té sedí.

Jako by okolo města na zemi ležel položený prstenec o hloubce přes celý les a výšce až do nebe. Ve vzduchu je cítit dusno a napětí. Šum větví a listů jen přidává na děsivé atmosféře. Musím říct, že je to dokonalé. Kletba si s touhle bránou, s tímhle živým plotem, opravdu vyhrála. Nahání takový strach, že každému, kdo do ní vstoupí, sváže ruce, nohy a nepustí ho dál. Nikdo se neodváží. Byl by blázen.

Procházíme dál přímo skrz a já držím ochranou hradbu kolem nás. Strážci na nás nemohou, ani nás necítí. Tohle kouzlo jsem začal používat po loňském průsvihu. Málem jsem tehdy o Antona přišel a mně se ještě nechtělo vybírat si jeho nástupce. I když je dost často otravný, přesto s ním je občas i zábava. Ještě nenastal jeho čas.

Stromy stále nepřírozeně šumí a mně se na tom zvuku něco nezdá. Neměly by. Má moc je silná a není možné, aby nás cítily. Konečně vyjdeme ven a v dálce se před námi rozléhá spící město.

„Zvládli jsme to, jako vždy,“ zhodnotím situaci směrem k Antonovi.

On mě ale ani trochu nevnímá. Je jako v transu. Je fascinován něčím, co ještě nikdy ani jeden z nás neviděl. Pohlédnu směrem, kam se dívá.

Lesem prochází záře, okolo ní se shlukují větve Stromů a útočí na ni. Napadají ji, ale ten jas je hned všechny na troud spálí. Nezůstane z nich vůbec nic. Nehoří, jen ve chvíli, kdy se jí dotknou, zajiskří a rozpadnou se na prach, který padá k zemi. Okamžitě, bez milosti. Stejně jako kdybych tam šel já, jen s tím rozdílem, že má ochranná hradba není vidět.

Kdo se odvážil? Kdo má podobnou moc jako já? Někdo ji snad ukradl? Míchají se ve mně myšlenky na zradu a já věším větší průšvih, než jsem ochoten sám vůbec přiznat.

Donutím Antona zrychlit a skryjeme se za hromadu kamenů. Oba jen pozorujeme světlo, které si razí cestu a bez jediného zaváhání proplovává lesem. Na jeho konci zhasne.

Po chvíli vyjde směrem k nám dívka. Ta z jezera. Má vodní víla. Tak přece je v ní něco víc. Tohle nebude obyčejná žena s mocí. Až teď mi dochází, že jsem se ani nepozastavil nad tím, jak se dostane přes les. Nechal jsem ji tam, aniž bych o tom přemýšlel. Na druhou stranu je nyní jasné, proč si mohla dovolit tak pozdní hodinu trávit v jezeře za bariérou. Není bezbranná, naopak je opravdu velmi mocná.

Láká mě a vábí. Moje moc mi přikazuje, co mám dělat. Chce mě ovládat. Nutí mě vyrazit za ní. Vzdouvá se, roste a snaží se mě dotlačit k tomu, abych se zvedl a šel k ní. Můj penis opět kamení a já cítím bezbřehou touhu a chtíč, které se do mě zakusují. Šeptají mi, abych vystoupil z úkrytu a pronásledoval ji. Chytil ji, vzal si ji a učinil ji svou. A pak z ní vysál všechnu její moc.

Má být moje. Ona i všechna síla, kterou vlastní.

Zatemní se mi mozek a já pomalu vstávám. Bráním se, a přesto jen pohled na ni je pro mě tak velkým lákadlem, že neodolám. Obrátím svou Vůli přímo k ní a ona se zastaví na místě. Ztuhne a nehýbe se. Teď by stačilo jen dojít k ní a vzít si vše, po čem má vlastní moc tak touží.

Přesto se ovládnou a stáhnou sílu zpátky k sobě.

Dívka se rozhlédne, až pohledem dojde ke mně. Stojí a nic neříká, nic nedělá, pouze na mě hledí. Pak se usměje a pokyne mi hlavou. Nakonec se jen otočí a vyrazí k městu.

Bohyně Nyx, co tohle bylo?

Stojím a nevěřím vlastním očím. Tohle byla ukázka skutečné moci. Ano, nemá takovou sílu jako já. Přesto je hodna obdivu. Některé mé triky na ni fungují, ale ne všechny. Dokážu zastavit její pohyb, přesto v tu

chvíli neslyším jedinou její myšlenku. Všichni ostatní v takových okamžicích prosí a slibují cokoliv, když je pustím. Ona ne. Ani slovo. Nic.

Její mysl nemohu ovládat, jen její pohyb. Tohle by mohl být problém. Nic takového se mi dosud nestalo. Musím zvážit, co s ní.

„Najdu si tě, malá vodní vílo,“ zašeptám a slova vyšlu k ní.

Ona však pokračuje dál. Ani se neohlédne, když se dotknou její mysli. Přesto mi bez zaváhání odpoví. „Uvidíme, cizince. Dobrou noc.“

Stojím strnule na místě. Neznat sám sebe tolik staletí, tak si myslím, že jsem v šoku. Tohle je vůbec poprvé, co mi někdo odpověděl. Možná jsem ji opravdu našel? Tu skulinu. Ženu, která je dost silná, aby mě zvládla. Mou moc, mou touhu, můj chtíč. Ženu, která by mohla zachránit mě, celé království, nás všechny.

„Jdu si pro tebe, drahá,“ vypustím ještě směrem k ní.

Za rukáv mě tahá Anton. Nenechám se však strhnout ani zastavit. Kráčím k městu. Najít svou záchranu, svou vílu.

„Viděl jsi to, Risi?“ běží za mnou celý udýchaný. „Prošla lesem bez bariéry, bez pomoci, za tmy. A jen z ní byla cítit síla. Skoro jako z tebe,“ diví se Anton.

Takže on tu záři neviděl. Jak je možné, že já ano? On jen cítil její sílu.

Nizza

Procházím lesem a nechápu, čeho se všichni tak bojí. Prý je plný příšer. Já ale nic nevidím, žádné děsivé Stromy. Vůbec nikdo a nic na mě neútočí. Můj Zrak je v noci stejný jako ve dne. Žádná tma, žádné šero. Jen po těle cítím nepatrné škádlení moci. Vyplouvá ze mě jako mlžný opar, který se valí přede mnou a táhne za mnou. Možná mi klestí cestu, a třeba právě kvůli tomu nemám ani trochu strach.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kletba říše Nyx.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.